

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 13587/15
22.02.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Тије Бошковић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... ради поништаја решења Високог савета судства број: 119-00-1/2013-01 од 25.08.2015. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА

Образложење

Оспореним решењем поништава се Одлука Високог савета судства, број: ... од 24.12.2012. године, због немогућности извршења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.09.2015. и поднеском од 12.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да су неосновани наводи туженог да није имао правних ни фактичких сазнања да је тужилац у инвалидској пензији на основу привременог решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, јер је у Одлуци Високог савета судства број ... од 24.12.2012. године, навео да је увидом у лични лист утврђено да је тужилац судија Првог основног суда у Београду и да навршава 65 година живота дана 26.01.2012. године, у ком личном листу су била сва документа на која се Високи савет судства позива у оспореном решењу. Сматра да му је, у конкретном случају, ускраћено законско и уставно право да после 40 година радног стажа и 67 година живота добије решење о старосној пензији са припадајућим накнадама и отпремнинама. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим

у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда 1 У 10881/14 од 29.06.2015. године, и да је у поновном поступку, тужени навео број и датум Одлуке која се поништава, односно сачинио диспозитив у складу са одредбом члана 198. Закона о општем управном поступку и у уводу оспореног решења навео законска овлашћења за донету одлуку, са којих разлога суд налази да је у свему поступљено у складу са одредбом члана 69. Закона о управним споровима, јер су на наведени начин отклоњени недостаци на које је указано пресудом суда.

Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је у проведеном поступку утврђено да је у поступку преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства, на седници одржаној дана 24. децембра 2012. године Високи савет судства донео Одлуку број 119-00-1/2013-1, којом се тужилац бира за судију Првог основног суда у Београду, а ставом 2. исте одлуке утврдио да му престаје судијска функција 26.01.2012. године због навршења радног века, као и то да Високи савет судства у сталном саставу, у тренутку доношења наведене одлуке од 24.12.2012. године није имао правних ни фактичких сазнања да је тужиоцу правоснажним решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 07.07.2010. године утврђен потпуни губитак радне способности као последица болести и утврђено право на инвалидску пензију. Тужени је навео и то да у тренутку доношења те одлуке, туженом није била позната чињеница да је решењем Првог основног суда у Београду број: V Су-33/2010-1661 од 06.08.2010. године, тужиоцу утврђен престанак радног односа у Првом основном суду у Београду закључно са 06.08.2010. године, због потпуног губитка радне способности као последица болести. Имајући у виду наведено, тужени је због правне и фактичне немогућности извршења Одлуке број: 119-00-1/2013-1 од 24.12.2012. године, с позивом на одредбе чл. 257. став 1. тачка 3. и 259 ст. 1. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр.30/10), донео одлуку као у диспозитиву.

Одредбом члана 257. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр.30/10), прописано је да се ништавим оглашава решење чије извршење није могуће. Одредбом члана 259. став 1. истог закона, прописано је да се поништавањем решења и оглашавањем решења ништавим поништавају и правне последице које је то решење произвело.

Имајући у виду напред наведено, правилно је и по оцени суда поступио тужени када је донео оспорено решење, дајући за донету одлуку разлоге, које у свему као правилне прихавати овај суд.

При одлучивању, суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је нетачно да тужени није имао правних ни фактичких сазнања да је тужилац у инвалидској пензији, јер се у Одлуци од 24.12.2012. године, наводи да је донета увидом у лични лист, у којем се налазе сва документа, али је нашао да ти наводи нису основани. Ово јер је Одлука од 24.12.2012. године донета у извршењу одлуке Уставног суда број: VIII У – 486/2012 од 22.11.2012. године, а у вези са поступком преиспитивања одлуке Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности ("Сл.гласник РС" бр. 35/11 и 90/11), што даље значи да у том личном листу није ни могло бити решење Првог основног суда у Београду број: V Су-33/2010-1661 од 06.08.2010. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа у Првом основном суду у Београду закључно са 06.08.2010. године, односно због остваривања права на инвалидску пензију. Поред наведеног, тужени је оспорену одлуку донео након што је дописом Првог основног суда у Београду од 05.06.2014. године, обавештен да је тужиоцу решењем надлежног органа утврђен потпуни губитак радне способности као последица болести и утврђено право на инвалидску пензију, почев од 23.06.2010. године и да је решењем истог суда од 06.08.2010. године, тужиоцу престао радни однос закључно са даном 06.08.2010. године, због потпуног губитка радне способности као последица болести.

При решавању, суд је ценио и наводе тужбе којима се указује да је тужиоцу повређено уставно и законско право на старосну пензију, али је нашао да у конкретном случају ти наводи нису од утицаја на правилност оспореног решења.

Код наведеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је основу одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.02.2019. године, 10 У 13587/15

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/АМ